

יאיר ניצני מרים גבה

בצאת ישראל

יציאה מהבית נשמעת כמו דבר פשוט. אתה שם עליך משהו, פותח את הדלת ויוצא. אז זהו, שלא

לפעמים אני קולט בני זוג שלבושים בכגדים תואמים, ותוהה מה הם מנסים להביע. האם הם מאוהבים? מופיי עים יחד בגבעטרון? משחקים זה לצד זה בנבחרת כדורגל ייצוגית? ואולי בכלל מדובר בצמד הקוסמים צ'יקו ודיקו? קשה לעקוב אחרי המגמות בתחום. כמו החאקי, שפעם סימל פשטות והיום הוא שיא האופנה, גם בגדים אחרים עוזבים וחוזרים, או שמעמדם משתנה. הטרינינג, שפעם נתפס ככגד כרובל ביתי ורהוי, הפך עם השנים ועם המור תגים הנכונים לעניין יוקרתי. למרות זאת, אם אתה רוצה לצאת בו לרחוב ולא להיחשב שלוק, כדאי שתשלב בלוק גם סיגר ומחזיק מפתחות עם לוגו של מרצדס, ותוותר על הכתמים של המיונו.

עוד אגף שבו הגברים לגמרי מאבדים כיוון הוא התיי קים. בעוד שעבור הנשים זה מוצר צריכה בסיסי, הגבי רים מעדיפים להרחיק אותו לחלוטין. ביציאת ערב הגבר תמיד יישבע שאין לו מושג למה צריך לקחת תיק, בעודו מנסה לדחוף את הארנק וצדור המפתחות שלו לתיק של האישה. היא לעולם תתלונן שזה עושה לה בלאגן, למרות שהתיק שלה גם ככה נראה כמו דירה שהמשטרה ערכה בה חיפוש. נשים נוהגות לראות בתיק שלהן סוג של מחסן: יש שם מוצרי קוסמטיקה, יומנים, עזרה ראשונה, עזרה שנייה, חומרי לעיסה, קליפסים לשיער ומי יודע מה עוד. גברים, לעומת זאת, מסוגלים להסתובב יום שלם עם שקית ניילון מהסופר, שמשמשת אותם כתיק.

נושא כאוב במיוחד אצל גברים הוא היציאה מהבית כשהם לבושים בחולצת כדורגל. זה כמו כובע תלוי גיל, וחולצת ברצלונה שנראית מתוקה על ילד בן 12 נראית רבילית לגמרי על מישהו בן 45 עם כרס בגודל של מסי. דין דומה חל גם על מי שבגיל מתקדם ממשיך ללבוש חולצות של להקות רוק מתקדם או כל להקה אחרת שאינה התרנגולים. חולצות של להקות רוק עם לוח הופעות מאחור מיועדות לנערים מחוצ'קנים, שעדיין מסוגלים ללכת להופעה של דיפ פרפל בלי לגמור באמבולנס עם פנים בצבע סגול כהה. האמת שגם אני חוטא בזה לפע-מים, זה חזק ממני.

גילוח כבר מזמן הפסיק להיות מדר להופעה נאותה, וכמו שה גברים בשנים האחרונות נראים, לא ברור לי איך חברות סכיני הגילוח לא פשטו את הרגל. למי רות שלא תמיד ברור מתי מדובר בהומלס מוזנח ומתי בהיפסטר סופר-אופנתי.

שיער הראש, לעומת זאת, הוא סיפור אחר לגמרי, גברים ונשים מעבירים חלק גדול מחייהם בסירוק, עיצוב, החי לקה או הלהמת שיער. לרעתי (ונכון שזה לא ממש בת חום סמכותי), העניין יצא מפרופורציות. יש לקבוע כלל שלפיו אסור שזמן הטיפול בשיער לפני היציאה יעלה על משך האירוע עצמו. ובא לציון גואל, ובניין הקוקרי בלוף ננוחם. ●

כשיש לנו יציאה שמחייבת גנדור, כמו חתונה או בר מצווה, אני לא מעז ללבוש שום דבר שהוא מעבר לתחתונים לפני שהתקבל אישור מהדרגים הגבוהים

איור: טל לור

אני בעניין הזה ישראלי למהדרין. לפני שהכרתי את רעייתי (ואני לא סתם מתחנף) נראיתי באמת כמו חורני קומפלט, בבגדים, בשיער (היה קצת) ובנעליים. מבחינתי, טי-שירט ישנה ומקומטת עם הכיתוב "בטר חת"ם 1976" מקדימה ו"פעם תותחן תמיד תותחן" מאחור היא פריט הולם לצעירה ספורטיבית בבוקר. בגד קרבי, שמבהיר שהאדם שלובש אותו עסוק בפעילות גופנית ולא בדרך לנאום ב"טר". גם שילוב הצבעים כחול-צהוב אדום נראה לי הגיוני, הרי מה שטוב לדגל של מדינה באירופה טוב גם בשבילי.

לעומת זאת, כשרעייתי רואה

עלי את החולצה הצבאית היא דופקת בי מבט של מי שעו מד לשלוח אותי לחודשיים בקלבוש. כשיש לנו יציאה שמחייבת גנדור, כמו חתונה או בר מצווה, אני לא מעז ללבוש שום דבר שהוא מעבר לתחתונים לפני שהתקבל אישור מהדרגים הגבוהים ביותר, אחרת אטורטר הלוך ושוב להחליף את מה שלבשתי, בליווי הערות מעליבות על חוש הראייה וחוש הטעם שלי.

יציאה מהבית נשמעת כמו דבר פשוט. אתה שם עליך משהו, פותח את הדלת ויוצא. אבל כולנו כבר יודעים שהיא יכולה להוות כר נרחב לחילוקי דעות בין בני הזוג, שיגרמו ליציאה מהבית לערער את שלום הבית. היציאה מהבית חושפת אותנו לעול, מעמידה אותנו בפני אודישן ציבורי, וכמו בתוכניות הפנאי, כל אחד יכול להחליט כמה "דרקונים" מגיעים לנו, אם בכלל. והרי ידוע שהבגדים שאנחנו לובשים, השיער, התיק והנעליים אומרים עלינו דברים – אם יש לנו טעם טוב, אם אנחנו מהמוזנחים, מהמתגדרים, מהמתקמצנים, מכורי המותגים או עיוורי הצבעים, וכמה אכפת לנו ממה חושבים עלינו. כדי לעשות סדר בעולם הפרוץ של היציאה לעולם, חשוב קודם כל לענות על השאלה לאיזו מטרה אתה יוצא, לכמה זמן, מתי ומאיזה מין אתה. כשהגבר הישראלי יוצא לזרוק את הזבל הוא מסתפק בלבישת גופייה (אם בכלל), כפכפים ומכנסיים קצרים, שהגבול בינם לבין תחתונים הוא רק וקצר מאוד. במקרה הזה הוא משאיר את עניין התרמית בצד, כי הוא כבר ממילא בזבל מכל בחינה, מיץ האבטיח מהשקית מטפף לו על הרגל, יש סביבו ריח של חירייה לפני השרדוג, והוא יודע שגם אם יפגוש את השכנה הלוהטת של הבניין, זה לא המקום והזמן לעשות עליה רושם.

בכלל, אצל גברים קיים "חוק שלוש הדקות", שלפיו אירוע שלא עולה על משך הזמן הזה אינו נחשב ליציאה, אינו מחייב גילוח, תספורת או גרביים, והאקססורי היחיד שנדרש בו הוא המפתחות של הבית.

אצל נשים העניין יותר מורכב. גם כשאישה קופצת למי כולת שמתחת לבית להביא לחם, היא בדרך כלל תקפיד על הלבוש, שהרי אין לדעת אם היא תפגוש שם חברה או שכנה, שכל יציאה היא אופציה להוציא להן את העיניים. אחת הבעיות הגדולות ביציאות קצרות ומרושלות היא איך להסביר למי שפגשת בטעות ושרעתו עליך חשובה לך למה אתה מסתובב בלוק של רובינזון קרוזו. אפשר לטעון שאתה בדיוק שוטף את האוטו או מעביר דירה, אבל זה יראה תמוה אם אתה בדיוק נמצא בקניון.

בנקרים אפשר לראות ליד בתי הספר שתי קבוצות של הורים: אלה ש"דפקו יציאה", ואלה שמבחינתם הם עדיין עמוק בבית, שלא לומר במיטה. "המודעים" כבר מגול-חים, מסורקים ומטופחים, לבושים בבגדים נטולי קמטים וכתמים. הקבוצה השנייה, להלן "המנומנים", לבושים בטרינינג שלפני חצי שעה עוד שימש כפיג'מה ועכשיו הוא מעוטר בכתמי משחת שיניים סקסיים, הם לא הספיי קו אפילו לשתות קפה, ואין להם שום רצון לנהל שיחה עם מישהו, אלא אם כן יש לו מצית כי הם פשוט "מתים לסיגריה", ובגלל זה כנראה נראים כמו מאפרה.

לא תמיד היתה מודעות גבוהה לנושא ההופעה בציבור. אם אני זוכר נכון, בילדותי רוב האנשים הסתובבו במכנסים כן-גוריון ובתחתונים גולדה, ובערב ישבו במרפסת ואכ-לו אבטיח בגופייה. הישראלי של אז בלט בפשטותו מול תיירים אירופאים, כי להתלבש זה גם עניין של גיאוגרפיה. הפער אמנם הצטמצם, אבל עדיין, איפה אנחנו ואיפה הצ-רפתים והאיטלקים.

yairn@israelhayom.co.il